

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยพระเชตุвр

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามข้อมูลของผู้สูงอายุ

รหัส.....

แบบสอบถามข้อมูลพฤติกรรมการช่วยเหลือด้านยาของผู้ดูแลผู้ป่วยสูงอายุที่บ้าน

ก. สำหรับผู้สูงอายุ

วันที่เดือน.....พ.ศ. 2546

ชื่อผู้สูงอายุ เพศ ชาย หญิง อายุ ปี HN:

ที่อยู่

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ เวลาที่สะดวกในการติดต่อ

A: ข้อมูลพื้นฐาน

1. ท่านจบการศึกษาในระดับใด

☐ ไม่ได้เรียน	☐ ม. 7-8 (มัธยมปลาย / ปวช. / เทียบเท่า)
☐ ป. 1-6 (ประถม)	☐ อนุปริญญาตรี / ปวส. / เทียบเท่า
☐ ม. 1-3 (มัธยมต้น)	☐ ปริญญาตรี / เทียบเท่า
☐ ม. 4-6 (มัธยมปลาย)	☐ สูงกว่าปริญญาตรี โปรดระบุ

2. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ หย่าร้าง
☐ สมรส	☐ แยกกันอยู่
☐ คู่สมรสเสียชีวิต	

3. จำนวนบุตร คน

4. จำนวนสมาชิกในบ้าน คน

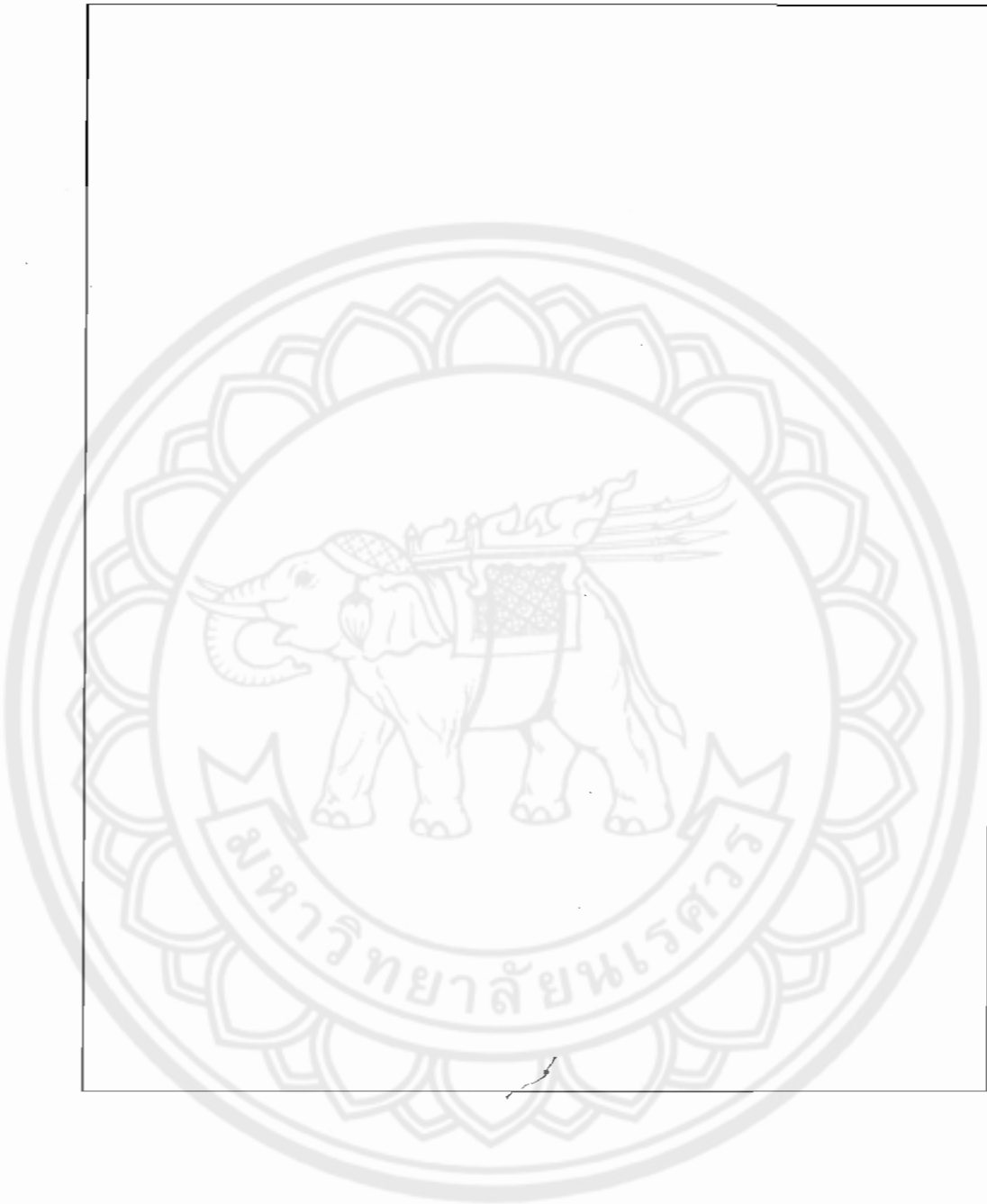
☐ ญาติ	จำนวน คน
☐ บุคคลอื่นๆ	จำนวน คน

5. ปัจจุบันท่านประกอบอาชีพ

☐ รับราชการ	☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ ค้าขาย	☐ พนักงานบริษัทเอกชน
☐ รับจ้างทั่วไป	☐ แม่บ้าน / พ่อบ้าน
☐ เกษตรกรรม / ทำนา	☐ อื่นๆ โปรดระบุ

6. แหล่งที่มาของรายได้

แผนที่บ้าน

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์ผู้ดูแลผู้สูงอายุ

ชื่อผู้สูงอายุ

รหัสผู้สูงอายุ.....

แบบสัมภาษณ์ข้อมูลพฤติกรรมกรการช่วยเหลือด้านยาของผู้ดูแลผู้ป่วยสูงอายุที่บ้าน

ข. สำหรับผู้ดูแล

วันที่เดือน.....พ.ศ. 2546

ชื่อผู้สัมภาษณ์

เวลาเริ่มสัมภาษณ์

เวลาจบการสัมภาษณ์.....

ชื่อผู้ดูแลเพศ ชาย หญิง อายุ ปี

ที่อยู่

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ เวลาที่สะดวกในการติดต่อ

A: ข้อมูลพื้นฐานของผู้ดูแล

1. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ หย่าร้าง
☐ สมรส	☐ แยกกันอยู่
☐ คู่สมรสเสียชีวิต	

2. จำนวนบุตร คน

3. ปัจจุบันท่านประกอบอาชีพ

☐ รับราชการ	☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ ค้าขาย	☐ พนักงานบริษัทเอกชน
☐ รับจ้างทั่วไป	☐ แม่บ้าน / พ่อบ้าน
☐ เกษตรกรรม/ทำนา	☐ อื่นๆ โปรดระบุ

4. ท่านมีรายได้ต่อปีอยู่ในช่วงใด

☐ น้อยกว่า 50,000 บาท	☐ 150,001 – 200,000 บาท
☐ 50,001 – 100,000 บาท	☐ 200,001 – 250,000 บาท
☐ 100,001 – 150,000 บาท	☐ มากกว่า 250,000 บาท

5. ท่านจบการศึกษาในระดับใด
☐ ไม่ได้เรียน	☐ ม. 7-8 (มัธยมปลาย / ปวช. / เทียบเท่า)
☐ ป. 1-6 (ประถม)	☐ อนุปริญญาตรี / ปวส. / เทียบเท่า
☐ ม. 1-3 (มัธยมต้น)	☐ ปริญญาตรี / เทียบเท่า
☐ ม. 4-6 (มัธยมปลาย)	☐ สูงกว่าปริญญาตรี โปรดระบุ
6. ท่านมีความสัมพันธ์กับผู้สูงอายุอย่างไร
☐ พี่ / น้อง	☐ ลูกเขย / ลูกสะใภ้
☐ สามี / ภรรยา	☐ หลาน
☐ บุตร	☐ อื่นๆ โปรดระบุ
7. ท่านอยู่บ้านเดียวกับผู้สูงอายุที่ท่านดูแลหรือไม่
☐ อยู่ (ข้ามไปข้อ 9)	☐ ไม่ได้อยู่
8. ท่านไปหาผู้สูงอายุที่ท่านดูแลบ่อยแค่ไหน
-		
--	--
☐ ทุกวัน	☐ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
☐ วันเว้นวัน	☐ น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โปรดระบุ.....
☐ 3-4 วันต่อครั้ง	
9. โดยเฉลี่ยแล้วท่านดูแลผู้สูงอายุวันละกี่ชั่วโมง ชั่วโมง
10. ท่านทำหน้าที่ดูแลผู้สูงอายุมาเป็นแล้วกี่ปี ปี

B: พฤติกรรมการดูแลผู้สูงอายุ

ก. พฤติกรรมการช่วยเหลือผู้สูงอายุด้านทั่วไป

- ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการรับประทานอาหารหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร (ช่วยแนะนำอาหารที่เหมาะสมกับผู้ป่วยเบาหวาน, ช่วยเตรียมอาหารให้, รับฟังปัญหาที่เกี่ยวกับการรับประทานอาหารของผู้สูงอายุ)
- ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการออกกำลังกายหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร (ช่วยแนะนำข้อมูลเกี่ยวกับการออกกำลังกาย, จัดนาอุปกรณ์ให้, พาไปออกกำลังกาย, อยู่เป็นเพื่อนตอนออกกำลังกาย, ให้กำลังใจสนับสนุนให้ออกกำลังกายสูง)
- ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการไปโรงพยาบาลหรือไปพบแพทย์ตามนัดหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร (เตือนให้ไปพบแพทย์ตามวันเวลาที่นัด, จัดเตรียมพาหนะให้, ไปรับ - ไปส่ง, อยู่เป็นเพื่อนตลอดเวลาที่มาพบแพทย์, สอบถามถึงผลของการไปพบแพทย์, รับฟังปัญหา)
- ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการดูแลเท้าหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร (ให้ความรู้แนะนำวิธีการดูแลเท้า, จัดหารองเท้าให้, ช่วยเตือนให้สวมรองเท้าก่อนออกจากบ้าน, รับฟังปัญหา)

ข. พฤติกรรมการช่วยเหลือผู้สูงอายุด้านยา

1. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการเตือนให้ทานยาหรือไม่
2. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการเตรียมยาให้เพื่อที่จะรับประทานแต่ละครั้งหรือไม่ ท่านมีวิธีการจัดเตรียมยาให้ผู้สูงอายุอย่างไร
3. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการมารับยาให้/พร้อมผู้สูงอายุหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร
4. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล/ค่ายาหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร
5. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการอ่านฉลากยาหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร
6. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการตัดสินใจเลือกใช้ยาหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร
7. ท่านช่วยให้กำลังใจในการรับประทานยาแก่ผู้สูงอายุหรือไม่ ท่านมีวิธีช่วยให้กำลังใจผู้สูงอายุอย่างไร
8. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องการรับฟังปัญหาเกี่ยวกับการใช้ยาหรือไม่ ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร
9. ท่านช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องอื่นๆ หรือไม่ ท่านมีวิธีช่วยเหลืออย่างไร

C: ความต้องการของผู้ดูแลผู้สูงอายุ

1. ท่านคิดว่าอะไรเป็นอุปสรรคต่อตัวท่านบ้างในการดูแลผู้สูงอายุ
2. ท่านคิดว่าท่านจะสามารถให้ความช่วยเหลือด้านยาแก่ผู้สูงอายุได้ดีขึ้นนั้น ขึ้นอยู่กับใครหรืออะไรบ้าง
3. เพื่อให้ท่านสามารถดูแลและให้ความช่วยเหลือด้านยาผู้สูงอายุได้อย่างถูกต้อง ท่านต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้างจากบุคลากรทางการแพทย์ ต้องการ ไม่ต้องการ
4. ท่านต้องการความช่วยเหลือด้านยาในรูปแบบใด (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เอกสารประกอบ	☐ วิดีโอเทป
☐ ฟังจากบุคลากรทางการแพทย์	☐ ฟังและมีเอกสารประกอบ
☐ สอนฝึกปฏิบัติจริง	☐ จัดอบรม
☐ อื่นๆ โปรดระบุ	

ภาคผนวก ค

ข้อมูลทางสังคม-ประชากรของผู้ดูแลผู้ป่วยสูงอายุโรคเบาหวานที่ให้ข้อมูลจำนวน 12 คน มีรายละเอียดดังนี้

1. คุณช่วย

อายุ 72 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา 4 เรียนนักธรรมโท มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นสามี เมื่อก่อนมีอาชีพรับจ้างก่อสร้างแต่ปัจจุบันไม่ได้รับจ้างแล้ว รายได้ส่วนใหญ่ได้มาจากค่าเช่านา คุณลุงช่วยอาศัยอยู่กับผู้ป่วย 2 คนที่บ้าน มีบุตรทั้งหมด 5 ทำงานอยู่ในจังหวัดพิษณุโลกและจังหวัดใกล้เคียงซึ่งบุตรจะมาเยี่ยมเป็นประจำในวันเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดอื่นๆ คุณลุงช่วยไม่มีโรคประจำตัว แต่มีประวัติเคยได้รับการผ่าตัดนิ่วในไต

2. คุณภายัพ

อายุ 69 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา 4 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นสามี เคยทำงานรัฐวิสาหกิจเป็นพนักงานขับรถของการไฟฟ้าก่อนเกษียณ คุณลุงภายัพอาศัยอยู่กับผู้ป่วย 2 คนที่บ้าน มีบุตร 3 คน บุตรสาวคนโตเป็นพยาบาลที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งจะคอยแวะมาเยี่ยมเยียนคุณลุงภายัพเป็นประจำทุกวันเนื่องจากบ้านอยู่ใกล้กัน

3. คุณอนงค์

อายุ 54 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นบุตรสาวของผู้ป่วย รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ในองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งของจังหวัด คุณอนงค์มีบุตรสาว 2 คน โดยคนโตจะมีส่วนช่วยในการดูแลผู้ป่วยแทนคุณอนงค์หากคุณอนงค์คิดธุระ คุณอนงค์อยู่บ้านเดียวกับผู้ป่วยนอกจากนี้ยังมีแม่และบุตรสาวอีก 2 คนรวมเป็น 5 คน สามีของคุณอนงค์ทำงานอยู่ต่างจังหวัดแต่กลับมาเยี่ยมบ้านในวันเสาร์-อาทิตย์

4. คุณสุธิชา

อายุ 36 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา 4 เป็นบุตรสาวของผู้ป่วย พี่สุธิชาขายอาหาร เครื่องดื่ม และขนมที่บ้าน แต่งงานแล้วแต่ยังไม่มีบุตร สามีของพี่สุธิชาทำงานเป็นทหาร พี่สุธิชาและสามีอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ป่วยมาเป็นระยะเวลา 6 ปีเพื่อทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วย พี่สุธิชามีโรคประจำตัวคือโรคกระเพาะ

5. คุณลุงสงวงศ์

อายุ 71 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นสามี เป็นข้าราชการบำนาญเคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ของสหกรณ์แห่งหนึ่ง มีบุตรสาว 1 คนแต่งงานแล้วเปิดร้านค้าขายอยู่บริเวณริ้วเดียวกับบ้านของคุณลุง คุณลุงสงวงศ์มีโรคประจำตัวคือโรคเบาหวานซึ่งเป็นมาก่อนผู้ป่วย คุณลุงและผู้ป่วยไปรับการรักษาที่สถานพยาบาลแห่งเดียวกัน

6. คุณพรรษา

อายุ 39 ปี จบการศึกษาระดับมัธยม 3 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นลูกสะใภ้ พี่พรรษาและสามีช่วยกันขายอาหารในตลาดแห่งหนึ่งใกล้บ้าน ซึ่งจะเริ่มขายตั้งแต่บ่ายสามโมงจนถึงสองทุ่ม พี่พรรษามีบุตร 1 คน อายุ 16 ปี โดยทั้งหมดจะพักอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ป่วย พี่พรรษาไม่มีโรคประจำตัว

7. คุณอัครเดช

อายุ 16 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยม 4 ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดพิษณุโลก มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นหลาน น้องอัครเดชและผู้ป่วยพักอยู่บ้านเดียวกันเพียง 2 คน มารดาของน้องอัครเดชทำงานอยู่ต่างจังหวัดแต่จะกลับมาเยี่ยมบ้านหรือโทรศัพท์มาพูดคุยเป็นประจำ น้องอัครเดชมีโรคประจำตัวคือหอบหืดซึ่งเป็นมาตั้งแต่เด็ก

8. คุณบุญ

อายุ 65 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา 4 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นสามี ปัจจุบันทำนา มีบุตร 3 คน บุญอยู่กับผู้ป่วยตามลำพัง โดยมีบ้านของบุตรปลูกอยู่ในละแวกเดียวกัน ลูกชายคนกลางจะมีส่วนช่วยเหลือผู้ป่วยในเรื่องการจัดซื้ออาหารและยามาให้ในบางครั้ง บุญไม่มีโรคประจำตัวแต่มีประวัติเคยได้รับการผ่าตัดนิ่วในไต

9. คุณรัชนก

อายุ 65 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา 6 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นภรรยา ปัจจุบันเป็นแม่บ้าน คุณรัชนกและผู้ป่วยเพิ่งย้ายมาจากกรุงเทพฯ ได้ประมาณ 2 ปี คุณรัชนกอาศัยอยู่กับสามีและหลาน ซึ่งเป็นลูกของลูกชายผู้ป่วยกับภรรยาคนเก่า คุณรัชนกมีโรคประจำตัวเป็นเบาหวานแต่ได้รับการรักษาที่สถานพยาบาลคนละที่กับผู้ป่วย โดยคุณรัชนกเป็นโรคเบาหวานมาก่อนผู้ป่วย

10. คุณละไม

อายุ 67 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา 4 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นภรรยา เมื่อก่อนคุณป้าละไมและผู้ป่วยมีอาชีพทำนาแต่ปัจจุบันเป็นแม่บ้านเนื่องจากได้ขายที่นาไปแล้ว ไม่มีบุตร แต่ได้นำหลานมาเลี้ยงซึ่งปัจจุบันได้แต่งงานมีครอบครัวแต่ยังอาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ป่วย คุณป้าละไมมีโรคประจำตัวเป็นโรคความดันโลหิตสูง และคุณป้าละไมได้เข้าร่วมทำกิจกรรมกับชมรมผู้สูงอายุเป็นประจำทุกวันพุธ ซึ่งชมรมผู้สูงอายุเป็นชมรมที่จัดขึ้นโดยความร่วมมือของบุคลากรทางการแพทย์และผู้นำชุมชน

11. คุณประจวบ

อายุ 32 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา 6 มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นลูกสาว อาชีพลูกจ้างเอกชน เริ่มทำงานตั้งแต่ แปดโมงเช้าถึงหนึ่งทุ่ม มีบุตร 2 คนเข้าโรงเรียนแล้ว 1 คน ส่วนบุตรคนเล็กอายุ 3 ขวบจะอยู่กับผู้ป่วยตลอดซึ่งผู้ป่วยทำหน้าที่เลี้ยงดู

12. คุณบุญศรี

อายุ 37 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นลูกสาว คุณบุญศรียังเป็นโสด ปัจจุบันรับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งในจังหวัด อาศัยพักอยู่

บ้านเดียวกันกับพี่สาวและผู้ป่วยรวมในบ้านมีสมาชิกทั้งหมด 3 คน พี่สาวของคุณศรีเป็นพยาบาลอยู่ที่
โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง พี่สาวจะทำหน้าที่ผลัดเปลี่ยนกับคุณบุญศรีในการช่วยดูแลผู้ป่วย

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างการถอดเทปบทสนทนา

1. สัมภาษณ์คุณสุธิชา

ผู้สัมภาษณ์ 1: ค่ะคุณพี่ชื่อสุธิชานะคะ อายุเท่าไรคะ

คุณพี่: สามสิบ สามสิบหก

ผู้สัมภาษณ์ 1: สามสิบหกนะคะ แล้วก็ไม่ทราบว่าจะแต่งงานแล้วยังคะ พี่แต่ง

คุณพี่: แต่งแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่งแล้วนะคะ แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 2: ตอนนี้อยู่ด้วยกันรึเปล่านะคะ

คุณพี่: อยู่ด้วยกัน

ผู้สัมภาษณ์ 1: คือพี่ แล้วคุณพี่ผู้ชายเค้าทำงานที่ไหนคะ แฟนพี่อะคะ

คุณพี่: เป็นทหารอยู่ในค่าย

ผู้สัมภาษณ์ 1: เป็นทหารอยู่ในค่ายนะคะ แล้วมาอยู่ด้วยกันไหมคะ

คุณพี่: อยู่

ผู้สัมภาษณ์ 1: ไม่ได้ ไม่ได้พักที่บ้านที่บ้านพักของ

คุณพี่: ไม่ได้พัก มาอยู่นี้

ผู้สัมภาษณ์ 1: ไปเข้าเียนกลับ

คุณพี่: เพราะว่าพี่ต้องอยู่กับแม่ใจ แม่แกไม่ยอมไปอยู่ด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วพี่มีบุตรรึยังคะ

คุณพี่: ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ 1: ยังไม่มีบุตรนะคะ แล้วคุณพี่ทำอาชีพอะไรคะ

คุณพี่: คำขาย

ผู้สัมภาษณ์ 1: คำขาย แต่ว่าแฟนรับราชการนะคะ

คุณพี่: รับราชการ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วรายได้ต่อปีนะคะประมาณเท่าไรคะ

คุณพี่: ไม่ค่อย ไม่ค่อยได้คำนวณเนอะ ก็ได้กำไรที่วันละสองร้อยกว่าบางที่ก็ร่วมสามร้อยอะไรอย่างเงี้ย แต่ไม่เคยคำนวณสักที ปีเท่าไร เท่าไร

ผู้สัมภาษณ์ 2: สามร้อยต่อวัน

คุณพี่: มีแต่ใช้ไปเรื่อยเลยอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็ประมาณวันละสามร้อย สามร้อยเนอะเดือนหนึ่งก็ประมาณเก้าพันปะคะ เดือนหนึ่งเก้าพันปีหนึ่งก็เดือนละ อีอีอี หลายเหมือนกันนะประมาณเกือบ

ผู้สัมภาษณ์ 2: เกือบแสน

คุณพี่: แต่ไม่ค่อยเหลือ อีอีอี ใช้จ่ายเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วจบการศึกษาชั้น

คุณพี่: ป.4 เอง

ผู้สัมภาษณ์ 1: ป.4 นะคะจากโรงเรียนอะไรคะ

คุณพี่: โรงเรียนวัดแสงดาว แต่ก่อนแม่อยู่แสงดาว

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ เป็นคนที่จังหวัด

คุณพี่: จังหวัดพิษณุโลกนี้

ผู้สัมภาษณ์ 1: แสงดาวนี่อยู่ตรงไหนอะคะ

คุณพี่: เนี่ยไปเดงหนาม วัดโบสถ์ แคว้นอยุธยาเนี่ย มันก็ผ่านไปสายวัดโบสถ์

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วก็เพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่ ย้ายมาอยู่นานยังคะ

คุณพี่: แม่เค้ามายู่ก่อนที่ตั้งสามสิบกว่าปีได้มั้งเนี่ย แม่เค้ามายู่ที่นี่ เค้ามาย้าย พาน้องเข้ามา
ค้าขาย พี่ก็อยู่กับพวกป้าพวกอะไรไปตอนอยู่โรงเรียนอะก็เพิ่งตามเค้ามายู่ที่หลัง

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วคุณลุงอะคะ คุณพ่อคุณพี่อะคะ

คุณพี่: เค้ายิ่งกัน ทั้งกะแม่ตั้งแต่ที่ยังจำความได้หน่อยๆ เองอะ พ่อทิ้งไปเค้ายิ่งไป มีเมียใหม่มีลูก
ใหม่เค้ายิ่งไม่เคยมาพี่ก็อยู่กับแม่

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ ก็นานแล้ว คุณพี่ก็เป็นลูกแท้ๆ เลยใช้ไหมคะ ไม่ใช่ลูกสะใภ้

คุณพี่: แท้ๆ เลย

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วป้าเค้ามียุคกี่คนคะ

คุณพี่: หน้าคน คนพี่ของพี่เค้ายายแล้วกินเหล้ามาก เค้ายายได้ประมาณสัก 45 ปีได้แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือคุณพี่คนโต แล้วอีก 4 คน

คุณพี่: รอง รองมาพี่

ผู้สัมภาษณ์ 1: พี่เป็นคนรอง

คุณพี่: แล้วก็อีกรุ่นคนขายหมูอยู่ตลาด ได้แฟนอยู่ โนน บ้านป่าดอนทอง แล้วอีกคนเค้ายู่โนนวัง
ทองนะ แล้วไอ้คนเล็กเค้ายู่กับแม่ เค้านอนกะแม่ที่ห้องเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ 1: เป็นผู้ชายหรือ

คุณพี่: ผู้ชาย ยังเด็กอยู่เลย

ผู้สัมภาษณ์ 1: อายุเท่าไรแล้วอะคะ

คุณพี่: 21 ลูกหลง อีอี ลูกหลงเค้า

ผู้สัมภาษณ์ 1: ค่ะ ก็คือ พี่อยู่คนละบ้านก็คือว่าบ้านเดียวกันปะคะบ้านใกล้กัน ติดกันเลย

คุณพี่: อยู่เนี่ย ห้องติดกันก็เดินหากันอยู่อย่างจ้๊ แกเป็นไรแกก็เรียกยังจ้๊ ถ้าแกไม่สบายมากแกก็
เรียก

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วพี่อยู่บ้านตลอดทั้งวันเลยไหมคะ

คุณพี่: อยู่พี่ไม่ได้ไปไหน

ผู้สัมภาษณ์ 1: อยู่กับคุณป้าเค้าทั้งวันอะคะ

คุณพี่: ทั้งวัน

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดูแลป้าเค้ามาก็ปีแล้วอะคะ

คุณพี: พี่นะเหรอหลายปีแล้ว ห้าหกปีแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ แต่เพิ่งมาอยู่

คุณพี: พี่เพิ่งมาอยู่ที่อยู่ใกล้แก แต่ก่อนพี่ไม่ได้อยู่ที่นี้ พี่อยู่แบบแยกกันอยู่ แต่มีมาระยะหลังนี้แกไม่ค่อยจะดีแล้วเลยกลับมาอยู่ใกล้ๆ แก เพราะกลัวกลางค้ำกลางคืน แกเป็นโรเนี้ย กลัวไม่มีใครดู ยิ่งหน้าหนาวแล้วแกจะมีผื่นนะแกจะซาซาแกจะซา บางทีแกใจไม่ดีแกก็จะนอนหน้าคว่ำหน้าเง้าหน้างอ ถ้าอารมณ์ดีก็คุยดี ถ้าอารมณ์ไม่ดีถามอะไรก็ไม่พูด ไม่พูด ชี้แจงนอนด้วยก็คนแกจะเนอะ อารมณ์ดีก็คุยกะเรานี่ อารมณ์ไม่ดีก็ไม่คุย ถ้าอารมณ์ดีก็คุยดี นิ่งคุยกะเรา ว่านิดว่าหน่อยก็งอนยิ่งกว่าเด็กอายุ 10 ขวบอีก นึกก็บอกว่าเลี้ยงเด็กใหม่เลย

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือเพิ่งดูแลกันมานะคะ ประมาณห้าหกปีได้ แล้วคุณพีทราบใช้ไหมคะว่าคุณป้าเป็นโรค

คุณพี: เบาหวาน หัวใจ

ผู้สัมภาษณ์ 1: เบาหวาน หัวใจ แล้วตั้งแต่คุณป้าเค้าป่วยมาประมาณ เป็นเบาหวานประมาณ 5 ปี หัวใจก็ประมาณ 5 ปี จากที่สัมภาษณ์คุณป้าเค้าณะคะ แล้วคุณพีทราบตั้งแต่ตอนแรกๆ เลยไหม

คุณพี: ตอนนั้นแก แกเป็นนี้ไม่มีใครรู้ว่าแกเป็นนะ แกก็อ้วนดี แต่ก่อนนี้รูปร่างแกไม่ใช่อย่างนี้ หรอกใหญ่โต นิ่งแคะขนมครกเนี้ยใหญ่โต ตะนี้แกพอมาดอนหลังๆ นี้ แกจะผอมลง ผอมลงหน่อย ผอมลงยุบลง ตะนี้แกน็อก แกก็ไม่รู้ว่าแกเป็นเบาหวานไอ้เราก็ไม่รู้เนอะ แกไม่เคยไปเช็ค ก็ไม่เคยพาแกไปเช็คสักที แกไปคว่ำล้มโยมากินได้สามเม็ดเท่านั้นอะนะ นี้อคตตินั้นไปเลย ที่นี้น้องสาวที่ขายหมูนั้นเค้าก็ยังไม่ได้แฟนที่นี้ใช้ไหม ก็พากันไป.....ก็เข้าเช็คนมดเลยทุกอย่างเลย เค้าบอกเป็นทั้งความดันทั้งหัวใจ อะไรไม่รู้แทรกซ้อนหมด

ผู้สัมภาษณ์ 1: เป็นความดันด้วยใช้ไหมคะ

คุณพี: เป็นความดันด้วย ความดันหัวใจ เบาหวาน แกแทรกซ้อนหมดเลยแกก็น็อกไป

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่ตอน ตอนนี้น้องคุณพีมาอยู่ด้วยแล้วใช้ไหมคะ

คุณพี: อยู่ด้วยแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 1: คือเห็นเพราะว่าที่คุณพีบอกมาคือว่า คุณพีอยู่ที่วัดโบสถ์ก่อน แล้วก็มาอยู่เมื่อประมาณห้าหกปี แล้วคุณป้าก็มาน็อก แต่คุณพีมาอยู่ด้วยก่อนหน้าที่จะน็อก

คุณพี: อยู่ด้วยมาอยู่ได้สักหน่อย แกก็ล้มป่วยเป็นไอ้พันนี้เนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: ก็พี่ก็ดูแลมาตลอด

คุณพี: ก็พาไปหาหมอเนี้ย วันที่ 17 ก็ต้องพาไปอีกอะเนี้ย อนามัยเนี้ย ฮีฮี "หมอนัดเมื่อไหร่" เค้าก็จำของเค้าแม่นนะ "17 เนอะ" นะจำแม่น ก็ไม่มีใครพาแกไปเลยอะ น้องชายก็ไม่ได้เรื่องวัยรุ่นอะเนอะจ้องจะเที่ยวจ้องจะ บางทีนอนก็นอนหลับไปทั้งวันอะเนอะ ไม่ยอมตื่นหรอก แบบว่าเค้านี้พี่งูคนไหนไม่ได้แล้วละ เสียใจน้อยใจต้องคอย ก็มีพี่ที่อยู่ใกล้ต้องคอยพาไป

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ อย่างที่พูดมาก็คือ คุณพีก็จะรับหน้าที่พาไปใช้ไหมคะ

คุณพี: ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วตั้งแต่เข้ามาที่คุณพีทำอะไบบ้างคะ ตั้งแต่ตื่นเช้าเลยอะคะ

คุณพี: ให้แกกินข้าว ตัวพี่หรือตัวแม่

ผู้สัมภาษณ์ 1: คือถาม ถามทั่วๆ ไปอะคะ คือแบบคุณที่ทำอะไรบ้าง ไปซื้ออาหารไปทำอะไร คือแบบอยาก ให้เล่าชีวิตประจำวัน วันหนึ่งคุณทำอะไรบ้าง

คุณพี่: ก็อย่างที่ขายของตอนเช้าที่ก็จะไปซื้อของไปแต่เช้าซื้อของมา พี่ก็มีกับข้าวมาด้วยมาเพื่อให้ แกกิน แกกินเสร็จก็ให้แกกินยา กลางวันแกก็จะตื่นของแกเอง แกก็จะกินของแกเอง ตอน เย็นแกก็กินของแกเอง บางทีก็ทำกับข้าวให้ ตอนเย็นอะนะทำกับข้าวให้ บางทีเราทำไม่ถูกใจ คนแก่อะนะ บางทีกับข้าวมาขายเค้าอยากกินอะไรเค้าก็ซื้ออะนั้น ถึงเราทำไว้ เค้า เค้าไม่ กินนะคนแก่อะนะ ใช้น้องลงไปเลี้ยงดูอะคนแก่อะ ถ้าไม่กินไม่กินเลย “ไม่เอาอะไม่อยาก” เจี้ย พอเห็นกับข้าวอะ ดูอยากกินอะไปซื้อเค้าอีกแหละ บางที ที่ซื้อมาตอนเช้าถ้าแกไม่กิน แกก็ไม่กิน “แม่ะกับข้าว” ซื้อมาบางทีก็ไม่ได้ทำยุ่งอะนะ เราก็ต้องทำของขาย “อะไม่อยาก” โหน้ไปกินก๋วยเตี๋ยวเนื้อเปื่อยกินอะไรโหน้ ไม่กิน

ผู้สัมภาษณ์ 1: เหมือนเด็กเหมือนกันนะ

คุณพี่: ถ้ากลับมาเค้าก็กินยา กินเค้ารู้

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วใครเป็นคนเตรียมยาไว้ให้เค้าคะ

คุณพี่: ยานะจะใส่ตะกร้าไว้ให้เค้าเลย ก็จะอยู่ข้าง

ผู้สัมภาษณ์ 2: พี่เอาใส่ตะกร้าไว้ให้

คุณพี่: อืม เค้าจะดู

ผู้สัมภาษณ์ 1: จัดไว้หรือว่าเป็นถุงๆ แยกอยู่แล้วป้าจัดเอง

คุณพี่: เป็นถุงแยกอยู่ เค้าก็รู้กับบอกเค้าที่เดียวเค้าก็รู้แล้ว ก็แกยังไม่หลงอะ แกรู้แกกินของแกก่อน อาหารหลังอาหารแกกินอะ ก็อย่างก่อนจะกินข้าวพักหนึ่งแกก็กินของแกแหละเม็ดหนึ่งก่อน อาหาร จะมียาเบาหวานตัวหนึ่ง หลังอาหารตัวหนึ่งแกรู้

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือคุณพี่จะเตรียม หมายถึงว่าจัดคืออย่างได้รับไปหาหมอแล้วเนี่ยได้ยามคุณพี่จะเป็นคน เอายาไปเก็บเป็ปลาคะ

คุณพี่: แกจะใส่ตะกร้าไว้ให้แก ว่ายาอยู่ตรงนั้นแม่ เค้าก็กินนะบางทีก็เค้าไปดูแกจะกินยา “กินถูก ไหมนะ” “อู๋ ไม่ใช่เด็ก กินถูก” แกว่าอย่างเจี้ยะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: พี่ก็สังเกตใช้ไหมคะว่าป้าเค้ากิน

คุณพี่: เราก็มองดู ว่าแกกินถูกไหม แกก็กินของแกถูก แกก็ยังไม่หลงเท่าไร

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วลืมหานยาบ่อยไหมคะคุณป้า

คุณพี่: ไม่ลืมหรอก พอถึงกำหนดหน้า ยานหมอเค้าจะให้มาพอกำหนดใช้ใหม่ พอถึงกำหนดแกก็หมดพอดี “ยานหมอแล้วเนี่ย ต้องไปหาหมอแล้วเนี่ย” แกว่าอย่างงี้ จันแม่ก็คืนนี้ พุ่งนี้เช้าก็ต้อง เจาะเลือดนะ ก็ว่ากันนะไปก็ต้องเจาะเลือดเบาหวานนะ แม่ก็อดอาหารนะ ก่อนเที่ยงคืน เนี่ยไปแม่ไม่กินอะไร เค้าก็ไม่กิน แกไม่กิน

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วต้องบอกเค้าเป็ปลาคะ หรือว่าเค้า

คุณพี่: ไม่ต้องไปบอกอะเค้ารู้ เค้าไม่กิน

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือเค้าจะเป็นคนบอกเราใช้ไหมคะว่ายาใกล้หมด

คุณพี่: อ้า

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเค้าก็จะรู้ว่าต้องใกล้ไปหาหมอแล้วเค้าก็มาบอกเรา

คุณพี่: เค้าบอก “เนี่ยยาแม่จะหมดแล้วนะ หมอใกล้หมอนัดแหละ” ถ้าอย่างพุงนี้หมอนัดแกก็บอกเดี๋ยวคืนนี้ต้องอดอาหาร อิม แกรู้

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือ ผู้ป่วยจะรู้

คุณพี่: รู้เค้าฉลาดนะ ถ้ายังเรื่องเงินยิ่งฉลาด ฉลาดแม่ที่ เรื่องเงินนี้เนี่ยเลย แต่ก่อนแกเคยยังโงะ แกเคยขายของแกก็ได้ของแกทุกวัน แกเคยได้เก็บของแกอะห้าบาทสิบบาท แกก็ดีใจแล้วเนอะ คนแกอะ แกจะใส่กระปุกของแกไว้และกระปุกยาวขนาดนี้ แกใส่เต็มเหรียญห้าเหรียญสิบอะไรของแกนะ แกเป็นคนรักลูกรักหลาน แกเป็นคนไม่ด่า แกเป็นคนดี แต่ถ้าไม่โห้ขึ้นมาก็ด่าเหมือนกัน กะไอ้คนเล็กเนี่ยด่ากันประจำ เพราะว่าเด็กมันคือเนอะเดี๋ยวเนี่ย ไม่เหมือนไม่เหมือนเราสมัยก่อน เลี้ยงคนแก่ลำบากนะพี่ว่า มันไม่ลำบากอะไรลำบาก ลำบากใจ บางทีเราอยากให้แกกินอันนั้นเนอะ เห็นแกชอบกินซื้อมาแกก็ “ไม่อะไม่อยาก” เจี้ย เมินหน้าหนี ฮีฮิ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วเรื่องอาหารนี้ ได้คุมพุงน้ำตาลบ้างไหมคะ

คุณพี่: เดี่ยวนี้พี่ไม่ค่อยให้กินขนมหวานมาก ถ้าจะให้กินก็ให้กินนิดๆ หน่อยๆ แกก็รู้ บอกแม่อย่ากินมากนะ กาแฟชอบกินเนอะ แล้วหมอเค้าบอกว่าการพะงันเป็นไอ้อะไรอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: มันมีน้ำตาลอยู่

คุณพี่: อ่ามีน้ำตาลมีอะไร อะไรอยู่ในนั้น บอกแม่อย่ากินมากนะ แกก็ไม่ค่อยกินอะนะ แกกินนิดๆ หน่อยๆ แต่ก่อนนี้ขงวันไม่รู้ก็แก้ว เดี่ยวแะๆ หนึ่ง ก็บอก “แม่จะกินไปทำไม แม่กินแล้วแม่กินอนนี้ฮีไม่ใช้กินแล้วไปตัดทำงานอย่างคนอื่นเค้าเมื่อไรอะ” “มันอยากอะ” ว่าจันอะ กินเสร็จแล้วนอน

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วอย่างอาหารคุณพี่ก็คือทราบใช้ไหมคะว่าผู้ป่วยเบาหวานต้องน้ำตาล

คุณพี่: ก็ อย่างไงแสดงอย่างไ้หนอไม่ดองอะไรอย่างจันแสดงอะ เราก็ไม่ให้แกกิน วันนั้นสะกินจะตาย พี่ก็มัวทำของยุ่งเนอะ แกตื่นมา “เนี่ยกับข้าวโน้นนะ” “ไม่เอาไม่อยาก” โห้บอกกับใคร เราได้ยิน จะไปซื้อหนอไม่ดองมาแกงส้มปลา น้องชายไปตบปลามาได้ปลาสิงห์ตัวไว้ บังเอิญนะเราไปเจอป่าหลังบ้านโน้น เค้าว่าให้อยากหาเรื่องเงเหล่า เค้าว่าจันเนอะ ตัวเองไม่ค่อยจะดี กินหนอไม่ดองเข้าไปก็ต้อง ถ้าไม่ไปเลยก็คงจะเข้าโรงพยาบาลอีกนะสิ เอามันก็เดือดร้อนใครอะเนอะ คนดูอยู่ตายเลย คนจะเฝ้าก็เฝ้าไหนคนจะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วบ้าเค้าเคย มาป่นเรื่องเบืออาหารบ้างไหมคะ

คุณพี่: เบือเค้าบอกเบือ อันโน้นแกก็ไม่อยาก อันนี้แกก็ไม่อยาก บางทีซื้อกับข้าวมาดีๆ อะนะแกไม่กินหรอก แกกินอะไรรู้เปล่า ตักข้าวมาสารภีเอาน้ำปลาเหยาะกินนั้น บอก “แม่ทำไมทำอย่างนั้นเหล่า กับข้าวก็มีให้กินไม่ใช่ไม่มีให้กินนะ” “มันไม่อยากอะ” ว่าเจี้ย อู๊ย ตายแล้วบอกตายเพ็งจะรู้สว่าแฮ้คนแก่เป็นอย่างจันเองเนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วอย่างตอนทำอาหารอะคะ คุณพี่ได้คำนึงถึงไหมคะว่าแบบคุณป้าเค้าเป็น เบาหวาน จะต้องคำนึงถึงเรื่องอาหารที่เค้าจะได้รับมีการคำนึงถึงไหมคะ

คุณพี่: มี คำนึงดี ก็อย่างเราแกงไอ้เราก็รู้ว่าไอ้อย่างจันมันแสดง เราก็ไม่ทำให้แกกิน ทำอย่างอื่นอย่างน้ำพริกผักต้มเนี่ยแกกินได้ยิ่งดี เค้าบอกเป็นเบาหวานนี้ ไอ้พวกยอดมะระนั้นะกับลูกมะระ

เนี้ยต้ม ก็ซื้อมาให้แกเรื่อยแหละไปตลาดที่ก็สองกำสองกำ ซื้อมาติดตู้เย็นไว้ให้ แกก็เอาไปต้มกินได้ดี แกก็กินอยู่พวกนี้เนี้ย ของอย่างงั้นตั้งแต่หมอนี่นะ อีรุ่นก่อนโน้นนะ โคนหมอนี่แล้วโดนส่งย้อนกลับไปโรงพยาบาลอีก ขึ้นเยอะที่นี้อาไปอีกเที่ยวหนึ่งลดลง เข้าบอกว่าถ้าลดลงคราวนี้นะป้าก็ไปเอาที่อนามัยได้นะยะอะ คำว่างี้ก็เลย พี่ก็พาไปอนามัยอีกรอบหนึ่ง ตอนนี่ก็ต้องควบคุม ถ้าเกิดขึ้นอีกเค้าก็ว่าอีก ไปที่นั่นประจำ บอกคล้ายๆ ว่างั้นไม่ให้กินก็แอบกิน บางทีเราก็มัวขายของอะเนอะ เราก็ไม่ดูแกตลอดอะ แกอยู่ว่างเราไม่ว่างอะเราก็ยุ่ง แกก็เลยกินโน้นกินนี่กินอะไรของแก แกอยากจะกิน ยิ่งมะม่วงสุกยิ่งกินใหญ่ ด้วยชั้นเลย ให้อ้อ ขึ้นแล้วเลย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วที่ห้ามอะไรอย่างงี้ไม่คะ

คุณพี่: ห้าม บางทีดอดไปนะตลาดเนี้ย แกเดินไปนะ แกเดินไปนะแอบเอามาแล้วสามลูกสี่ลูก บางทีกลัวเห็นแกซ่อนไว้ คนแก่อะ บอกว่าตายเราแกตัวไปจะขนาดนี้ไม่เนี้ย แล้วใครจะมาดูแลเราเนี้ย ลูกเราก็ไม่มี ตายห่าเลยที่เนี้ยะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วคุณป้าเค้าออกกำลังกายใหม่คะ

คุณพี่: เดิน ให้แกเดิน บางทีก็เดินให้แกเดินเล่น เดี่ยวนี้แกเดินนะเมื่อก่อนแกจะไม่เดิน "ไม่เอาอะ เวียนหัวหน้ามืด" ว่างั้นบอก "แม่ แม่ต้องแข็งใจบ้าง" "เดินไม่ได้อะ" แม่ แม่เดินๆ ไป แม่ เวียนหัวแม่ก็หยุดพักก็ได้ ว่างั้นนะ เดินแค่ออกกำลังกายให้ทุตามันสว่างอะไรอย่างงี้ เข้าๆ เออเดินรับน้ำค้างชะบ้าง แกก็เดี๋ยวนี้รู้สึกว่่าตื่นเช้านะ ตื่นเช้าแล้วก็แกก็เดินบางทีก็เดินไปตลาดโน้น แล้วก็เดินกลับมา เดี่ยวนี้แกก็ตื่นเช้าอะเนอะ แกก็เดินมาตลาดเช้า

ผู้สัมภาษณ์ 2: คุณป้าเค้าเดินไปกะใครหรือคะหรือไปคนเดียว

คุณพี่: คนเดียวไปได้แก่ง จะว่าคนแก่ง ไม่ไงนะฉลาดนะคนแกเดี่ยวเนี้ยไม่ได้ไง

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วนอกจากเดินแล้วทำอะไรอีกใหม่คะ นอกจากออกกำลังกายโดยการเดินอะคะ

คุณพี่: บางทีแกก็ น้องสาวเอาน้ำมันหมูมาให้ บางทีแกก็เจียว ก็ปล่อยแกให้แกทำชะบ้างเพราะว่าออกกำลังกาย แกก็เป็นเจียวหลังบ้านก่อไฟเตาถ่านเจียว แกก็เดินเข้าเดินออกอะปล่อยแก ถ้ายิ่งให้แกนอนนะ มันเหมือนว่าแข่งชานะมันจะไม่ไป เพราะงั้นต้องปล่อยแก ถ้าแกทำอะไรชะมั่งปล่อยไม่ต้องไปห้าม

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเดินนานใหม่คะ ป้าเค้าเดินนานใหม่ครึ่งชั่วโมงถึงใหม่

คุณพี่: ถึงเดินไปกลับประมาณครึ่งชั่วโมงได้คะ เนี้ยตลาดตรงหัวมุมเนี้ยอะ เลี้ยวมาเนี้ย เนี้ยแกจะเดินไปแล้วแกก็เดินกลับได้ประมาณครึ่งชั่วโมง

ผู้สัมภาษณ์ 1: ทุกวัน

คุณพี่: เดี่ยวนี้แกไปทุกวัน นะแกถึงค่อยยังชั่วดีขึ้นหน่อย แต่ก่อนแกจะหงอยนะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: เจอคนเยอะ แถวนี่เป็นเบาหวานกันเยอะเหมือนกันนะคะ

คุณพี่: เยอะ พี่ยังกลัวเลยที่เค้ามาเจาะเมื่อนี้ เค้าไล่ให้ไปเจาะหมดเนี้ย แต่ไม่เป็นอ้วนแต่ไม่เป็น

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วรองเท้าอะไรอย่างนี้แกใส่ใหม่คะ แกทราบไหมว่าคนเบาหวานจะเป็นโรค่าง

คุณพี่: เป็นแผล แม่ที่อะเป็นแผลที่ต้องคอยตัดหนังให้ตลอด โทษนะแกจะเป็นงัย แบบว่าแต่ก่อนนี่น้องเคยเห็นไหม ที่เค้าบอกว่าหนังมันถลอกอะ

คุณพี่: “แม่กินยายัง” แกบอก “กินแล้ว”

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ ทุกวันเลยไหมคะ

คุณพี่: ทุกวันก็ถามแกเลยอะ “แม่วันนี้กินยายังอะมือนี” “กินแล้ว กินแล้วกินอนนึ่ง”
“ไปโกหกอะไรเหล่า” ว่าจ้ะ ก็แบบกลัวเราจะว่าโกหก

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วยาที่คุณป้าเค้าได้รับนี้มียาอะไรบ้าง พอจะจำได้ไหมคะ

คุณพี่: มี แกเวียนหัว แกเป็นความดันนะเค้าจะให้เวียนหัวหน้ามีดอะไรอย่างนึ่ง
แล้วก็เบาหวานแค่นึ่ง บางทีที่บ่นอืดๆ ท้อง หมอกก็จะให้ยาขับลมกระเพาะมา เบาหวานกิน
ก่อนอาหารเม็ดหนึ่งหลังอาหารเม็ดหนึ่งควบคุมน้ำตาล ดูซิเที่ยวนีจะขึ้นใหม่ ถ้าขึ้นอีกหมอก
เค้าก็จะว่าอีกอะ บางทีไอโรคเบาหวานบางที ก็ควบคุมอยากเหมือนกันนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: อาหารสำคัญ

คุณพี่: อ้อ บางทีเค้าบอกกินข้าวมากไปก็ขึ้นเพราะข้าวนี้เป็นอะไรนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: น้ำตาล เปลี่ยนเป็นน้ำตาล

คุณพี่: ไข่ ออ ไข่

ผู้สัมภาษณ์ 2: กินน้อยเดี๋ยวก็เวียนหัวอีก

คุณพี่: น้อย น้อยเดี๋ยวก็หน้ามีดเวียนหัวไม่มีแรง

ผู้สัมภาษณ์ 2: ต้องกินเท่าเดิม เท่าเดิมตลอด

คุณพี่: กินมากไปก็ขึ้นน้ำตาล หมอกก็บอกว่าควบคุมอยากเหมือนกันโรคเบาหวานนึ่ง แต่บางคนเค้า
คุมกันได้ดีนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วใช้ยาอื่นนอกเหนือจากของที่คุณยี่ใหม่คะ

คุณพี่: ไม่เลย แกจะไปเอาที่อนามียตลอด

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วยาสมุนไพรใช้ไหมคะ

คุณพี่: ไม่กินเลยเดี๋ยวเนี่ย แต่ก่อนกินแต่เดี๋ยวนี้ไม่เอาไม่กินนานแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ 1: กินอะไร

คุณพี่: กินไอ้สมุนไพรอะไร เป็นลูกกลอน น้องสาวเคยซื้อมาให้อะไรอย่างเงี้ย แต่เดี๋ยวนั้นแกไม่กิน
นานแล้ว แกสั่งว่าไม่ต้องเอามา

ผู้สัมภาษณ์ 1: เลิกนานยังอะคะ

คุณพี่: เป็นปีแล้ว เมื่อก่อนแกกินเรื่อย ใครว่ายาไหนดีไหนดี น้องสาวซื้อมาให้แกก็กิน ก็ไม่เห็นหาย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่เดี๋ยวนี

คุณพี่: ไม่กิน กินยาหมอกอย่างเดี๋ยวนี

ผู้สัมภาษณ์ 1: อ้อ เลิกมาสักสองสามปีหรือว่ามากกว่านั้น

คุณพี่: ปีกว่าๆ จากกระนั้นก็กินยาหมอก หมอกให้มาหมอกแกก็สั่งให้ไปเอาสั่งให้พาไป “พุงนี้ หมอนัด
นะอะไรนะ”

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือหาที่คุณยี่ที่เดียว

คุณพี่: ที่เดียว

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วอย่างคลินิกหรือว่าร้านขายยาไปไหมคะ

คุณพี่: ไม่เคย เพราะว่าเราจะไม่ให้แกกินมั่วแกเป็นอย่างเงี้ย แล้วเกิดเราไปหายามามั่วแล้วเกิดแกเป็นอะไรไปเราก็ไม่รู้ ถ้าเกิดเข้าโรงพยาบาลไปหมอก็อ่าเราอีกใช้ไหม ฆ่าทางอ้อมอีก อะไรอีกโถ้ยลำบากอยู่กับคนแก่อะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดี คือจะได้รู้ว่าเกิดอะไร กินยานี้มาก่อนนะ

คุณพี่: แต่เดี๋ยวนี้เค้ามีนะ ร้านอะไรร้านเภสัชอะไรที่เค้า ที่เค้ามาเปิดใหม่นะ เค้าจะถามว่าป้าแม่ อายุเท่าไร เป็นโรคอะไรบ้างนะเค้าจะถาม แต่ไม่เคยไปเอานานแล้วแต่ก่อนนี่แกอาจจะกินบ้างแต่เดี๋ยวนี้แล้ว เพราะว่าแกอายุเยอะแล้วเราก็ไม่กล้าให้กินของมั่วจะเนอะ เกิดเป็นอะไรไปแล้วก็ลำบากอีก ฮี เพื่อจะเอาไว้ดูดูตำรายัง

ผู้สัมภาษณ์ 2: อีอี อยู่ด้วยกันนานๆ

คุณพี่: ทำงอนตื้อบตื้อบป้องอย่างกะเด็กนะ บอกรว่าคนแก่งอนนี้แม่เด็กอายุเลย อีอีอี

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเคยมีปัญหาเรื่องยาไหมคะ คุณป้าเค้ามีปัญหาเรื่องยาแล้วมาบ่นให้ฟังไหม

คุณพี่: ไม่มีหรอก

ผู้สัมภาษณ์ 1: ว่ากินยานี้แล้วใจสั้นอะไร

คุณพี่: ไม่มี มีแต่หมอเค้าจัดมา เค้าก็กินนะ เค้าก็กินเค้าได้ทุกมืออะ เพียงแต่ว่า ถ้ายังแกอย่าง อย่างพุงนี้จะไปหาหมอนี้เียนะ ถ้าพุงนี้แกเป็นเียนะก็อย่างวันที่ 17 หมอนัดเียนะ แกเป็น อย่างใจสั้นอะไร แกก็จะบอกหมอ หมอจะถามอาการเป็นอย่างไรบ้างป้า แกก็มีมีอาการเป็น อย่างไม่อีกบ้างอีหุ่มเียนะ แกก็จะบอกว่าเวียนหัวใจสั้นอะไรของแก เค้าก็จะจัดยาให้มาแกก็จะ บอกเค้าหมด แต่ไอ้เรื่องที่ไม่ซื้อข้างนอกนี้ไม่ซื้อแล้วเดี๋ยวนี้

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเวลาไปหาหมออะคะ คือพี่เข้าไปนั่งด้วยไหมคะหรือว่ารอ รอข้างนอก

คุณพี่: มีครั้งที่แล้วไม่ได้เข้าไปด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 2: แต่ส่วนใหญ่เข้าไป

คุณพี่: แต่ส่วนใหญ่เข้าไป เข้าไปด้วย เข้าไปฟังแกเล่าให้หมอฟัง เค้าจะถามเรากียืนฟัง พอแกตอบ ไม่ถูกเราก็จะตอบ

ผู้สัมภาษณ์ 2: พี่ก็เฝ้าป้าอยู่ที่นั่นตลอดจนกว่าจะกลับ

คุณพี่: อีตอนนั้น ถูกไล่ไปที่โรงพยาบาลพุทธ พี่ก็ไปกันวันหนึ่งเลย ขึ้นไปชั้น 4 ชั้น4 เค้าไล่ลงมา เจาะเลือดชั้นล่างแล้ว โด คิวชั้นล่างอะรอกันให้จากกะโน้นมานี้อะ เต็มหมดเียนะเจาะเลือดอะ ในห้องก็เต็มเนอะ ตายนั่งต้องนั่งรอbordดูอะคิวที่เท่าไร เท่าไรแล้วยังนั่งดูยังไม่ใช่ ยังไม่ใช่ ของเรารู กว่าจะได้เจาะกว่าจะขึ้นไปโน้น อีอี

ผู้สัมภาษณ์ 1: ทั้งวัน แล้วที่อนามัยเปรียบเทียบกับเป็นโง่บ้างอะคะ

คุณพี่: อนามัยโง่กว่า โง่กว่าที่ชุมชนนะคนเียนะ ใครก็มาโรงพยาบาล

ผู้สัมภาษณ์ 1: คือแล้วพี่ก็เป็นคนขับมอเตอร์ไซด์ไปส่งแล้วก็อยู่ด้วยตลอด

คุณพี่: อีอี

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเวลาคุณหมอเค้าจ่ายตรวจเสร็จ แล้วมารับยาคุณพี่มาฟังด้วยไหมคะ

คุณพี่: ฟัง เค้าจะบอกบางที่เค้าก็ หมอเค้าจะบอกเราว่าให้ป้าทานอย่างงี้เนี้ยนี้หลังอาหารก่อน อาหารอะไรอย่างเงี้ย เค้าก็จะเขียนมาในซองนั้นแหละ แต่แกก็รู้ด้วยนะ บางทีเราไม่บอกแก

แกก็อ่านของแกดูรู้ อันนี้ก่อนอาหารแกก็กินของแก แกยังรู้เรื่องอะเนอะ เม็ดรีๆ บางทีเขาแกลังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะนะ วางแกก็รู้ "เดี่ยวกินยาก่อนอาหารก่อน" แกก็คว่าของแกมา แกรู้ด้วย แกจลลาด แกคนเคยขายของอะจลลาด

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเตรียมมาเป็นแพ็คๆ ต่อมือเตรียมมาเป็นชุดๆ ต่อมือนี่คุณที่ได้ทำใหม่ค่ะ คือหมายถึงเอาออกมาแล้วเตรียมว่าอันนี้มือนี้มือเนี่ย ต้องกินอันนี้นะ

คุณพี่: บางทีพี่ก็แกะ แกะไว้จะอย่างเงี้ยหลังอาหารเนี่ยอย่างละเม็ดละเม็ด พี่ก็แกะเอามาวางให้แก "เมื่อนั้นกินข้าวแล้วก็กินยานั้น" พี่ก็เตรียมไว้ให้แก แต่ก่อนนั้นะ แต่ก่อนนี้คล้ายๆ ยังไงอะแกไม่ได้ลูกหนึ่งอย่างเงี้ยแกจะนอนตะพืดอะ เหมือนนอนแล้วแกจะเบอไปเลยอะ เหมือนคนเบอคนมีนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: มีน นอนมากอะไรอย่างเงี้ย

คุณพี่: นั้นแหละนอนมาก

ผู้สัมภาษณ์ 2: แสดงว่าเดี๋ยวนี้ก็ดีขึ้นทำเองได้หมด

คุณพี่: ทำเองได้

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่พี่ก็คือช่วยบ้างเป็น

คุณพี่: ช่วยพี่ก็ต้องคอยถามแก เมื่อแกลืม "แม่กินยาแล้วหรือ" แกก็บอกกินแล้วจะนอนแล้วเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเตรียมน้ำให้ใหม่ค่ะ หรือว่า

คุณพี่: บางทีพี่ก็ต้มน้ำมาวางไว้ให้ บางทีแกอยู่ข้างบนใช้ใหม่ น้ำมันอยู่หลังห้องพี่ก็ต้กกมา กลัวแกขึ้นลงลำบากไง มันเป็นไอ้อย่างเป็นชั้นอะ มันสูงจะทางลงไปห้องข้างล่างมันสูงจากข้างบนนั้นนะ บางทีนี่ก็ต้กให้ แต่แกยังเดินแข็งแรง ขนาดแกบ่นว่า แกไม่ค่อยจะดี นี่พี่ ก็เดี่ยวเขาบางทีแกนี่ก็อยากทำผิดข้าวกินอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ 2: ทำเอง

คุณพี่: แกก็ทำของแกแหละ ใอนั้นมีใหม่เหล่าใอนั้นมีใหม่เหล่า แกก็มาคั้นในตู้เย็น

ผู้สัมภาษณ์ 2: แต่สายตายังดีอยู่ใช้ใหม่คะยังอ่านจลลากยาได้

คุณพี่: ดี เห็นหมดไม่ต้องใส่แว่น แกเห็นก็แกได้

ผู้สัมภาษณ์ 2: สายตาดี

ผู้สัมภาษณ์ 1: ถ้าอยากให้คุณพี่เล่าเกี่ยวกับเรื่องยาที่คุณพี่มีส่วนว่าทำอะไรให้เค้าบ้าง นอกจากที่ไปฟังหมอแล้วว่าต้องกินยาอย่างเงี้ยแล้วอะไรอย่างเงี้ยอะคะ คุณพี่ช่วยคุณป้าเค้าเรื่องอะไรอีกใหม่ค่ะ เรื่องเกี่ยวกับยาอะไรอย่างเงี้ย

คุณพี่: บางทีพี่ก็จัดไว้ให้เค้าเนะ เนี่ยมือนั้นะ มือนั้นะ ก็จัดเอามาวางไว้ให้เค้าเตรียมใส่ถุงไว้ให้เค้า อันนี้กินน้ำ อันนี้ถ้ากินข้าวกลางวันแล้วก็กินอันนี้นะ พอดตอนหลังแกก็ช้านาญ แกก็กินของแกเอง

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วบางครั้งแบบมีการเปลี่ยนว่าจากเดิมเนี่ยเคยกินแค่ครึ่งเม็ดเปลี่ยนมาเป็นเม็ดหนึ่ง คุณพี่ทราบว่ามี การเปลี่ยนแปลงยา

คุณพี่: ฮะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ใครเป็นคนบอกคุณพี่หรือว่าคุณป้าผู้ป่วยเองหรือว่าหมอ

คุณพี่: หมอ อีตอนจ่ายยามาไงเค้าจะบอกว่าอันนี้กินเม็ดหนึ่งก่อนอาหารเม็ดหนึ่งหลังอาหารเม็ดหนึ่ง ถ้าถูกยืนอยู่ด้วยเค้าก็จะสั่งลูกเพราะเค้าถือว่าลูกอะดูแล

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็ช่วยเยอะเนอะ ช่วยหลายๆ เรื่อง แล้วคุณป้าเค้ายังอาบน้ำ แต่ง

คุณพี่: อาบเองได้

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วเสื้อผ้าอย่างงี้ใครทำให้คะ

คุณพี่: เสื้อผ้าที่สะกัซกให้ เค้าเก็บไปซักให้เค้าใส่เครื่องปั่นให้

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดีดีดี ก็ช่วยเยอะเหมือนกันเนอะ

คุณพี่: อู๋ ช่วยเยอะแยะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วเรื่องค่ารักษาพยาบาลอะคะใครออก

คุณพี่: ก็พี่กะน้องสาวอะนะ ถ้าเข้าโรงพยาบาลก็ช่วยกันออกให้ น้องสาวที่เค้าขายหมูอะก็ช่วยกัน

ผู้สัมภาษณ์ 1: คุณป้าเป็นสิทธิ์บัตรทองแล้วมั้ง

คุณพี่: บัตรทอง บัตรทองนะ แต่อีตอนที่แกนี่อค์นี้เข้า เข้าโรงพยาบาล.....

ผู้สัมภาษณ์ 2: เข้าเอกชน

คุณพี่: หมิ่นห้าคืนกะอีกวัน หมิ่นห้า แพงดี สองคนช่วยนะหารกับน้องสาว แต่ทุกวันนี้น้องสาวก็ส่งให้นะ แกมีของแกนะรายได้อะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: ให้เดือนเท่าไรอะคะ

คุณพี่: วันละ 100 น้องสาวขายหมูให้วันละร้อย แต่แกบอกแกไม่มีเงิน เก็บแกได้วันละ 100 น้องสาวถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกเค้า เค้าก็ให้นอกเหนือนั้นอีก ก็ไปซื้อยากินหรือจะไปหาหมอ ยังชี้เกียจไปอนามัยจะไปเอายาหมอกคลินิกหรืองี่เนี่ย คลินิกเค้าก็หมอโรงพยาบาลเนอะ แต่แกเคยไปหาหมอ.....เนี่ย ก่อนพี่มาอยู่เนี่ยนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก่อนพี่มาอยู่ 5 ปีที่แล้วรีเปล่าคะ

คุณพี่: อี แกเคยเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรแกจะไปหาหมอ....ที่ตลาด น้องสาวก็จะให้เงินไปแล้วสองร้อยสามร้อยค่ายา นี่เค้าก็ได้ของเค้าแหละเดือนละ 3,000 วันละร้อยแต่แกบอกไม่มีหมอก

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่พอมาอยู่กับพี่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนพาไป ก็คือส่วนใหญ่จะไปทีอนามัย

คุณพี่: อนามัย โดนไล่ไปโรงพยาบาลอยู่สองหน แต่รุ่นก่อนแกก็ไปโรงพยาบาลนะ แต่เราไม่ต้องไปด้วย ก็คือว่าแกไปกะเค้า ไปแบบซุ่มซนนี่ไง เค้าเหมารถตุ๊กตุ๊กไปเลย มีเจ้ที่ได้อ่านเค้าเป็นคนมีตังหน้อย แกจะเป็นคนเหมารถตุ๊กไปเลย แล้วแกจะออกศาลรถตุ๊กให้ทุกคนเลย คราวนี้แกก็มีเพื่อนไปไซ้ไหม คนนั้นคุยกระจุจกระจุจ คนนี้คุยกระจุจกระจุจ แกก็ไปได้อะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: สบุก

คุณพี่: แต่ตอนหลังไปไม่ได้แล้วคนเดียว

ผู้สัมภาษณ์ 2: เค้าไม่ไปกันแล้วหรอคะ

คุณพี่: เค้าไม่ไปกันแล้ว ที่นี้แกก็ไปไม่ได้ แกเป็นหลายโรคอะยิ่งกว่าเค้าอะ พวกเค้าอะพวกเค้าเป็นกันแคโรคไม่อันตรายใช้ไหม โรคไม่ร้ายแรงเท่าไร อย่างแกเป็นแกต้องไปหาหมอประจำอะ อย่างเค้าไปมั่งไม่ไปมั่งก็ได้ไง ที่นี้ก็ต้องก็ต้องลูกคนพาไป ยิ่งว่ายังดวงดี ยังมีลูกถ้าเป็นอย่างพี่ที่จะมีลูกพาไปไหมเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วเรื่องการตัดสินใจใช้ยาใครเป็นคนช่วยตัดสินใจจะคะ

คุณพี่: พี่กับน้องสาว

ผู้สัมภาษณ์ 1: ตัดสินใจอย่างไรคะ

คุณพี่: ตัดสินใจใช้ยาอะหรอ อย่างเป็นทางการหมอบ หมอบก็อย่างเล่าให้เค้าฟังก็อย่างแกกินยาตัวนี้ไม่ถูกใจ สมมติว่าหมอบอนามัยจ่ายมา กินไม่ถูก หมอบโรงพยาบาลจ่ายมาก็กินไม่ถูก ถ้าอย่างไปหาหมอคลินิกอย่างเงี้ยเค้าจะมียาอีกตัวใช้ใหม่ อย่างหมอ.... เค้าเป็นหมอบโรงพยาบาลแต่ยาโรงพยาบาลกับยาคลินิกเค้าผิดกัน อ่า เค้าบอกว่าเอาตัวยาไปให้เค้าดูอย่างเงี้ยแม่เค้ากินไม่ถูก เค้าก็ยังบอกว่าเอาของเอาอย่างเงี้ยไปกินนะ แล้วก็จ่ายยาตัวใหม่มาให้ลองเอาอย่างเงี้ยไปกิน แล้วดูป้าชิตามป้าชิตว่าป้าเค้ากินแล้วป้าเค้าใจคอดีไหมอะไรไหม มีอาการยังคลื่นไส้ เวียนหัวไหม ก็อย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วไปหาหมอคลินิกนี้นานยังคะที่พี่ไป

คุณพี่: หมอคลินิก อีต่อนะระยะแรกนี้แกยังไม่ไปโรงพยาบาลเลยละนะ มาหาหมอ...นี้ด้วย น้องสาวพี่เค้าเป็นคนออกตัง มาหาที่ก็ 420 แกก็เจาะเลือดด้วย เจาะเลือดตรวจเบาหวานนะ ว่าให้อุดอาหาร แล้วแกก็ไปเจาะเลือด แล้วแกก็จ่ายยามาให้หมอบอะ ไปหาอยู่พักหนึ่ง ตะนี้แกมีบัตรทองแกก็เสียตาดยกะตัง ไปหาหมอบโรงพยาบาลดีกว่า เค้าว่าเหมือนกันทั้งนั้นแหละ ตัวยาอะไรก็เหมือนกัน หมอบเหมือนกันแกว่านั่น แกก็ไปหาหมอบโรงพยาบาลแล้วเค้าก็ย้ายมาที่ศูนย์เนี่ย ฮา

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วคุณพี่เริ่มเป็นคนดูแลผู้ป่วยตั้งแต่ที่คลินิกหรือโรงพยาบาลหรือว่าที่ศูนย์จะคะ

คุณพี่: พร้อมกันเลยดูแลพร้อมกันเลย

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดูแลพร้อมกันคือ ไปคลินิกก่อนคุณพี่ก็ไปด้วย ไปโรงพยาบาลก็ไปด้วย ไปที่ศูนย์ก็ไปด้วย

คุณพี่: ไปด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่ปัจจุบันนี้คุณป้าเค้ารักษาที่

คุณพี่: ศูนย์

ผู้สัมภาษณ์ 1: อย่างเดียว แต่จะมีส่งไปโรงพยาบาลที่น้ำตาล

คุณพี่: ทีเดียวอะ ถ้าน้ำตาลขึ้นคือเค้าคือว่าเค้าโมโหไม่ควบคุมน้ำตาลเค้าก็ไล่ไปโน้นบางที่เค้าโมโห "หมอบนะ" อู๊ย โมโห บอกแม่จะไห้โมโหเค้าทำไมบอกแม่จะนะนะผิด ก็ว่าอะเนอะของที่ไม่ให้กินก็ชอบแอบกิน นะเป็นไงน้ำตาลขึ้นอะหมอบเค้าก็ว่านะสิ เค้าไม่ใช่อะไรเค้าก็กลัวจะหนักไปลำบากเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ 2: เคยมาบ่นให้ฟังไหมคะ

คุณพี่: งอน เคยแต่งอน

ผู้สัมภาษณ์ 2: จะงอน

ผู้สัมภาษณ์ 1: เรื่องความรู้เรื่องการดูแลโรคเบาหวานอะคะคุณพี่ได้จากใครคะ

คุณพี่: ก็จากหมอบ บางทีหมอบแกสอนไง สอนว่า ต้องดูแลป้าเค้าอย่างเงี้ยนะ อย่างเงี้ยนะ เวลาเค้าจะกินยาก็คอยดูป้าจะเดี๋ยวกินแล้วกินถูกอะไรเงี้ย น้ำมันมีหลังอาหารก่อนอาหาร หมอบก็บอกมาอย่างเงี้ย ใช้ลูกใหม่ ไซ้เป็นลูกใหม่ หมอบก็ถามบอกว่าไซ้ "อยู่กับแม่ใหม่" "อยู่" เค้าก็ส่ง

มาว่าให้ดูแล ดูแกเพื่อว่าแกกินยา เมื่อแกกินยาผิด บางที บางทีคนแกบางคนก็ไปกินหลังอาหารเป็นก่อนอาหารอะไรอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ 1: ไรก่อนอาหารก็คือก่อนประมาณครึ่งชั่วโมงก่อนกินข้าวอะ

คุณพี่: ครึ่งชั่วโมง

ผู้สัมภาษณ์ 1: เพราะว่ายามันจะได้รักษาระดับคือเข้าสู่ร่างกายแล้วค่อยๆ ออกฤทธิ์พอดีกับมืออาหารอะคะ

คุณพี่: รู้แกก็กิน แกกินของแกไปสักพักใหญ่ๆ แกถึงจะกินข้าว “แมกินข้าวสิ” บางที “ไม่เอาเพิ่งกินยาไปเนี่ย” ยาก่อนอาหารเนี่ยเม็ดเนี่ย ดียังดี ที่ว่าแกไม่หลงถ้าแกหลงแล้วพี่แย

ผู้สัมภาษณ์ 2: แกเคยบนเปือทานยาไหมคะ

คุณพี่: ไหมอะแกกินของแกได้ทุกมือ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วเราต้องคอยให้กำลังใจแกเวลาทานยาไหมคะ

คุณพี่: บางทีก็บอกแม็กถาม “แม่เปือบางไหมเหล่ากินยา” “ก็เปือเหมือนกันแหละ แต่โรคของตัวเองมันก็ต้องกิน” ก็ว่าจั้น ไม่กินเดี๋ยวมันก็กลัวน้ำตาลขึ้น กลัวมันขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ 1: อย่างนี้ก็ดีเนอะไม่ต้องเสียไม่ต้องเสีย 30 บาทด้วย

คุณพี่: ไม่ต้องเสียแกสูงอายุแล้วไง ใช้บัตรสูงอายุก็ได้

ผู้สัมภาษณ์ 1: จลากยานี้คุณพี่ช่วยอ่านด้วยไหมคะ

คุณพี่: อ่าน อ่านดู เราอ่านดู แล้วเราก็ดู ดูแกซิแกจะหยิบถูกหรือหยิบผิด แกก็หยิบของแกถูก

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วกินข้าวพร้อมกันรึเปล่าคะ ตอนเย็น

คุณพี่: พร้อม ตอนเย็นนี้ถ้าบางทีเค้าเอาผักเอาอะไรไปต้มเองนะ ปล่อยเค้าให้เค้าทำออกกำลังกายบ้าง เอาผักมาบางทีเค้ามาเอาในตู้เย็นไป ไปต้มไปอะไร น้ำพริกบางทีก็ซื้อเอา บางทีก็ซื้อเอาบ้านคลองน้ำพริกน้ำปลาเนี่ย บางทีกว่าที่จะเก็บของเสร็จอะไรเสร็จ ก็บางทีร่วมทุ่มกว่าพี่จะเก็บล้างเก็บทำเสร็จ แกก็ช่วยเหลือตัวเองได้ แกหุงแกข้าวปลาอะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: ดีหุงให้เราด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดีช่วยเหลือตัวเองได้

คุณพี่: ผักหญ้า แกต้มหม้อเค้ายังบอกว่าแกจะทำอะไร ถ้าเค้าจะทำอะไรปล่อยให้ทำ เพราะให้เค้าออกกำลังกายด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 1: จะได้ฝึกมือ

คุณพี่: ฝึกไปในตัว นี่พี่ก็ปล่อยเค้ายังทำได้ แต่แฟนพี่เค้าชอบเอาใจนะเค้าเอาใจกันเก่ง

เค้ารักลูกเขยเค้า แฟนพี่อะ มาเค้าอยู่ค่ายบร. เนี่ยเค้าก็มา มาเค้าก็เข้าไปคุยกันหนุงหนิงๆ เค้ารักกันลูกเขยกับแม่ยายนะ พอพี่ปนะไรกะแม่ยายก็จะแงะๆ

ผู้สัมภาษณ์ 1: นอกจากคุณพี่อ่านจลากยาแล้ว คุณป้าบ่น บ่นไหมคะแบบตัดสินใจเรื่องบอกว่ายาตัวนี้กินแล้วรู้สึกไม่ดี ไม่อยากกินเลย คุณป้าเค้ามา

คุณพี่: ไม่บ่น รู้สึกว่าแกจะถูกยานะแกไม่บ่นนะ พักก่อนๆ อาจะบ่นว่า ว่าแกกินแล้วแกไม่ถูกที่ว่าแกไปเปลี่ยนกะหมอนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็ปีแล้วอะคะ จำได้ไหม ถึงปีไหม

คุณพี: ปีกว่า แต่ตอนนี้พอจะย้ายไปไปหาหมอนี่ศูนย์นั้นะ ก็เอายาตัวที่ที่หมอนี้เค้าจ่ายมาแล้วยังเหลืออยู่ ก็ไปให้เค้าดูว่า เค้ากินตัวนี้ถูก เค้าก็คงจะจัดใกล้เคียงกันกันมา แล้วแกก็ไม่เป็นอะไรแกก็กินของแกเรื่อยมา

ผู้สัมภาษณ์ 1: เค้าต้องมาบอกคุณพีด้วยเหมือนกันว่ากินยานี้แล้วไม่ถูก

คุณพี: บอก เค้าก็จะว่ากินยานี้แล้วใจไม่ดี ไม่ค่อยดียังไงไม่รู้ เค้าว่าแกจะว่าอย่างเงี้ย นั้นมันอาการมันบอกไม่ถูก แกว่ายังงั้นอะนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วคุณพีร่วม แบบคุณหมอมากลามคุณพีใหม่คะว่าแบบยาตัวนี้ดีไหม ไปบอกหมอนี่ไปบอกเองรีเปลาละคะ

คุณพี: บอกเข้าไปกะแกด้วยว่าแม่เค้ากินยาตัวนี้ กินไม่ถูก เค้าก็จะถามว่าไปหาหมอนี่ไหนมา เราก็บอกเค้าว่าหมอนั้นหมอนี้ ไปหามาแล้วก็เอาตัวยามาใหม่ หมอนี่ถามว่า เอามาเอามา อะตัวยากี่ให้ยาเค้าดู เค้าก็จัดตัวยามาใหม่ให้เรา

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วมีการให้กำลังใจกันใหม่คะ ว่าอย่างไรบ้าง

คุณพี: ก็บอกว่าแม่ก็ต้องกินยาไปนะ เป็นโรงพยาบาลนี้แล้วก็ต้องกินไป บอกว่าหมอนี่ให้ควบคุมน้ำตาลด้วยอะไรด้วยอะ ถ้าเราไม่กินซะเลยถ้าเราไม่กินมันก็เหมือนกับว่ามันไม่มีตัวยาควบคุมอย่างเรากินอะไรเข้าไปเนี่ยน้ำตาลมันก็จะขึ้นจะขึ้น ก็มันจะพาให้เค้าเป็นอินนั้นเป็นอินนี้ เราบอกเค้าจั้นนะ เค้าก็เชื่อ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดีดี แล้วอย่างกินยาตัวนี้แล้วมีหัวแล้วใจสั้นนี้แล้วมีนอกเหนือจากนี้ใหม่คะ แบบเค้ามาบ้านให้คุณพีฟัง

คุณพี: ไม่มีอะ แกเป็นคนที่ไม่เรื่องมาก แกเป็นคนง่าย ๆ แม่พีอะ ฮีฮี

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วนอกจากเรื่องยาเรื่องอาหารเรื่องการใส่รองเท้า มีเรื่องอื่นที่ๆ คุณพีทำให้คุณป้าเค้าใหม่คะ นอกจากเรื่องที่พูดมา มีทำให้มีอีกไหม

คุณพี: อย่างอื่นนะหรอ บางทีก็พี่ก็ทำให้แม่ บางทีผ้าซั้วในห้องพี่ก็เก็บมาซักให้อะไรให้คอยเปลี่ยน บางทีพี่ยุ่งๆ พี่ก็ซักตากไว้ให้แม่ ถ้าในห้องมันเปียก แม่ก็เอาในห้องมาใส่กระถางไว้แล้วก็ได้เอาผืนใหม่เข้าไปใช้ ก็ว่าจั้นเดียวหนูจะได้ซัก

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วทำความสะอาดบ้านใครเป็นคนทำอะคะ

คุณพี: เค้า

ผู้สัมภาษณ์ 1: ออดีเนอะ ยังแข็งแรงอยู่เลย

คุณพี: ต้องให้หัดทำเข้าไว้ ปล่อยเค้าหมอยังบอกว่าเค้าจะทำอะไรก็ปล่อยเค้าอย่าไปห้าม บางทีพี่ก็ยุ่งๆ บางทีห้องพี่ก็ห้องพี่ใช้ใหม่ บางทีเค้าก็เก็บกวาดของเค้าตอนเย็นอะ เค้าก็จะถูของเค้า บางทีหมาอะไรเค้าก็จะทะเลาะกับหมาให้เจียวเลย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วมีอุปสรรคใหม่คะในการดูแลผู้ป่วย

คุณพี: ไม่มีอะ พี่ก็ต้องคอยดูอะ ให้แกกินยาเวลากลางค้ำกลางคืน ถ้าเกิดผลัดเราหลับไป ถ้าเกิดแกเป็นอะไรไปกลางคืนน้องชายไม่อยู่ด้วยอะ น้องชายออกไปทำหมูตอนตี 1 ทำหมูกะน้องสาวนี้เนี่ย ชายด้วยทำด้วย เพื่อบางทีแก บางทีคนแกเป็นอะไรไปฮ้าปากเรียกไม่ได้นะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็ไม่มีอุปสรรคในการดูแลไม่มี

คุณพี่: ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ 1: เข้าไปดูผู้ป่วยตลอดตอนหมอดตลอด ความรู้มีพร้อม

คุณพี่: บางทีแกเสียงแกไอโคร่งๆ บางทีที่พี่จะขึ้นนอน บางทีที่พี่กินอนดึกอะ 5 ทุ่มอย่างเงี๊ยะ แกโอบางทีก็เรียกแกบางทีน้องชายมันออกไปเที่ยวไหนต่อไหนเนี่ย บางทีไม่ได้ยินอะ บางทีต้องตีข้างฝา "อะไรเหล่า" เป็นอะไรเหล่า เตี้ยว "เปล่าไม่เป็นอะไรหรอก" ไม่ได้เป็นอะไร ถ้าแกไม่เป็นอะไร แกก็บอกว่าไม่เป็นอะไร บางทีแกจะเปิดโทรทัศน์ของแกอย่างจิ้งจิ้งจิงๆ นะ กลางคืนไม่ค่อยนอนนะกลางวันจะชอบนอนกลางวันบางทีตีหนึ่งตีสอง แกจะเปิดโทรทัศน์ดู บางทีเสียงแม้อยังไม่นอนรี "นอนไม่หลับ" บอกก็แม่มกลางคืนแม่มไม่นอนกลางวันแม่มจึงต้องนอนจ้งเลยก็ว่ายังงั้นเนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วถ้าสมมติว่า พี่คิดว่าคนที่ผู้ป่วยเบาหวานเนี่ยคุณป้าเนี่ยเค้าจะควบคุมระดับน้ำตาลได้ให้อยู่ในช่วงอะไรอย่างเงียอะคะคุณพี่ว่าต้องการอะไรเพิ่มไหมคะ อย่างคือหมายความว่า ต้องการความช่วยเหลือด้านใดเพิ่มเติมไหม ถ้าอยากให้เค้าคุมดีดี ขึ้นอยู่กับอะไรบ้าง

คุณพี่: ไม่อะ ก็ต้องให้แกคุมอะ การกินก็ต้องบอกแกว่าอันนี้มันแสดงนะแม่ แม่มกินก็กินเพียงแต่น้อย อย่าไปกินมากถ้ายากกินนะกิน คือกินพอกินหน้อยเดียวเท่านี้เท่านั้นก็บอกแก แม่มกินมากแม่มก็เป็นโทษ แกก็เชื่อ

ผู้สัมภาษณ์ 1: มาจากความร่วมมือของตัวผู้ป่วยเอง

คุณพี่: เค้าก็ช่วยเหลือตัวเค้าด้วยนะ เรายังดูแลตัวเค้าด้วย

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วพี่คิดว่า พี่ต้องการความช่วยเหลือจากจากคนอื่นไหมคะ เรื่อง

คุณพี่: ไม่ไม่อะ ก็ดูแลกันเองอย่างเงีย ก็เราก็ออยู่อะนะ ว่าโรคนี้รักษากันอย่างไรจะไรอย่างเงีย หมอเค้าก็บอกแล้วต้องอยู่ที่ตัวคนป่วยกับคนดูแลใกล้ๆ ว่าคอยห้ามคอยปรามว่าอันไหนมันแสดงไม่ค่อยไม่ค่อยคงกับโรคอะไรอย่างเงีย แบบห้ามๆ กันอะถ้าเราไม่ห้ามผู้ป่วยอยากกินกินกินๆ ตะพึด อย่างเงียที่นี้ก็เกิดเป็นเบาหวานขึ้นอีกตายอีก

ผู้สัมภาษณ์ 1: ค่ะ แล้วอย่างหมออะไรอย่างเงียต้องการให้เค้ามาดูแลไหมคะ

คุณพี่: หมอ อ้อ ก็เราไปพบเค้าอยู่เรื่อยๆ ทุกเดือนนี่ก็จะถึงกำหนดอีกแล้วเนี่ย อีกสัก 10 วันได้มั้งวันที่ 17 เนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ 1: ก็คือ พี่ต้องการความช่วยเหลือจากหมอ พยาบาล อะไรอย่างเงีย ต้องการความช่วยเหลือจากคนในศูนย์พันปีให้มาช่วยดูไหมคะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: ต้องการคำแนะนำอะไรอย่างเงีย

คุณพี่: ถ้าแนะนำก็ตามเค้าได้ เราถามเค้าไ้ว่าแม่เป็นอย่างไรอย่างเงียอย่างเราเข้าไปกับเค้าด้วย บอกแม่หนูเป็นอย่างเงียๆ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่ไม่ต้องการให้เค้ามาช่วยเหลือด้านอื่น

คุณพี่: อะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วถ้าสมมติว่ามีการให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องโรค หรือว่าการดูแลผู้ป่วยโรคเบาหวานอะไรอย่างเงียอะคะ คุณพี่อยากได้ในรูปแบบอะไรมากที่สุดอะคะ คุณพี่ที่ได้รับความรู้มาคุณพี่ได้จากอะไรอะคะ คำพูด คำบอกกล่าว หรือว่าเป็นแผ่นพับหรือว่าเป็นหนังสืออะไรอย่างเงียอะคะ

คุณพี่: คำแนะนำแบบคุยกันไง จากหมอหรือนั่นแหละ

ผู้สัมภาษณ์ 2: แล้วแผนพับอย่างงี้จะนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ไม่ค่อยได้อ่าน

คุณพี่: แต่บางทีนะ บางทีเค้าก็ให้มาเราก็อ่านบางทีแบบว่า ตำรับผู้ป่วยเล่มหนึ่งจะเค้าจะให้เรามาแจกมา เราก็อ่านว่าโรคนี้ โรคนี้อะไรอย่างงี้ เค้าจะมีบอกมา ให้ปฏิบัติอย่างนั้นปฏิบัติอย่างนี้ คนป่วยเป็นโรคนี้ๆ มีเคยมี

ผู้สัมภาษณ์ 1: ชอบไหมคะหรือว่าชอบเป็นคำแนะนำมากกว่า

คุณพี่: ก็ทั้งสองอย่างอะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: แต่แบบเป็นวิดีโออะไรอย่างงี้ไม่เอา

ผู้สัมภาษณ์ 2: ถ้าจัดอบรมอะคะ ถ้าจัดอบรมให้ความรู้

คุณพี่: จัดอบรมก็ชอบฟัง ชอบแบบเคยเคยที่เค้ามาเจาะเลือดฟรีที่ว่าไปเจาะเนี่ย เค้าก็ เค้าก็พูดปราศรัยอยู่พักนะ หมอแบบให้คำแนะนำอะว่า ป่วยเป็นโรคนี้นะ คนที่รู้ตัวว่าเป็นโรคนี้ตั้งแต่เริ่มแรกทำตัวอย่างงี้ๆ นะ เค้าจะสอนหมดเลย

พูดเล่น.....

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วมีโรคประจำตัวไหมคะคุณพี่

คุณพี่: พี่นะหรือ ก็เป็นโรคกระเพาะอย่างเดียวอะพี่อะแบบ พอกินข้าวผิดเวลานี้ปวดแสบๆ ท้องแฟนเค้าจะเบิกยาที่กองทัพเค้ามาให้ประจำเลย เป็นยาเคลือบข้างยาขับลมบ้างอะไรเงี้ย เค้าจะเบิกมาให้ ไม่ได้เป็นฟักตัวอย่างเดียวโรคเค้าแหละ อย่างแม่เค้าแหละโรคเดียวแหละกลัวอย่างเดียว

ผู้สัมภาษณ์ 1: แล้วเวลาไปไปที่ศูนย์อะคะแล้วได้คุยกับญาติผู้ป่วยคนอื่นไหมคะ

คุณพี่: คุย

ผู้สัมภาษณ์ 1: เหมอ เค้าลำบากไหม ในการดูแลผู้ป่วยเบาหวาน

คุณพี่: ไม่ลำบากหรอก เค้าก็ดูแลกันอย่างเงี้ยเค้าก็เออ ก็อย่างงี้จะเนอะ ก็เล่ากันฟังว่าทำอย่างงี้ อย่างงี้ ก็ออกก็เหมือนกันนั่นแหละ เค้าก็ว่าอย่างงั้นจะเนอะ

ผู้สัมภาษณ์ 2: เหมือนกัน

คุณพี่: ก็คุยกัน

ผู้สัมภาษณ์ 1: สมุนไพรได้ใช้ไหม

คุณพี่: เดี่ยวนี้เค้าไม่ค่อยกินสมุนไพรกันแล้วอะ จะหันมากินยาทางหมอมากกว่านะเพราะว่าสมุนไพรนี่ แบบว่าหมอเค้าไม่ได้วิจัยไม่ได้เป็นของหมอโดยตรงใช่ไหม แล้วเวลาเป็นอะไรไป หมอเค้าก็วิจัยไม่ถูกอีกอะ ถ้าเกิดเราไปกินยาอย่างนั้นเรื่อยๆ อะ ก็เลยบอกว่าแม่กินอย่างเดี่ยวเหอะ เค้าก็บอกเค้าไม่กินแล้วเค้าก็กินตัวเดียว เค้าว่างั้น ถ้าเป็นไรถ้าเป็นไรก็จะได้หาหมอถูก เค้าว่างี้จะนะ

ผู้สัมภาษณ์ 1: ดี ดี ดี

จบการสัมภาษณ์